walwsá silma ja melega kõik sedda tähhele pannema, mis Jummal teeb, siis pead sinna ka wähhemaist asjust ärratundma, et Jummal on suur! — Nisugused wähhemad asjad aitawad wagga ja möistliko innimest Jummalat kita. Püa sinnagi neist, mis sulle nüüd antakse luggeda, sedda kasso sada.

I.

Kuendamal küündla ku päwal tuhhat seitse sadda kahhekümne esimesel aastal sündis Saksamaal, Lübeki linnas, üks poeglaps, kellele sai nimmi pandud Kristjaan Hindrek, lianimmega Heineke, ja se ellas nelli aastat ja nelli kuud ja kümme päwa wannaks. Mitto last kül teame warra ärrasurnud, kui Jummal tedda ärrakorjamud, agga siin on isse asja tähhele panna, mis Issand selle lapsele teinud. Sest et kül sesamma Kristjaan kauaks ei ellanud, ommeti ilmus kennaste, kuida Jummal temmale suurt melemöistust ja arro olli annud. Mittogi panneks sedda tühjaks walleks, kui polleks ustawad tunnistajod sedda töeks kinnitamas.

Olli Kristjaan kümnet kuud käimas, siis hakkas temma jo räkima, ja essimene luggu olli se, et ühhe malitud kuiokese pärrast selletust pärris. Kui wannemad luggu ärraselletasid, siis tundsid nemmad ärra, kuida temma üksi silmi watas räkijate huulede peale, et saaks arro, kuida nemmad neid ligutási. Mis temmale ette rägitti, sedda räkis temma kohhe sõnna hawal teiste järrele, et kül sure waewaga. Agga kui pois olli hakkanud sõnno üllesräkima, siis olli temmal ka, otsego ühhe hobiga omma keel selge. Muido lapsed räkiwad kaua polikult, ja et nemmad ei sa pikemaid sõnno kohhe üllesse woetud, siis jättawad muist hopis mahha. Meie Kristjaanil olli kõik wäega ruttuste eddasi minnemas. Kui temma aastaseks sai, siis

Eesti-ma rahwa Kalender 1845, lk. 20